

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **J. H.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. H. D., advokátkou v B., proti odporcovi **R. N.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. E. H., advokátkou v B., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 16 C 55/2012, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 17. mája 2012 sp. zn. 14 Co 220/2012, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo 17. mája 2012 sp. zn. 14 Co 220/2012 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV uznesením z 10. apríla 2012 č.k. 16 C 55/2012-30 návrh navrhovateľky o nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by súd zakázal odporcovi vstupovať do bytu č. X. nachádzajúceho sa na X. poschodí bytového domu na ulici J. zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka svoj návrh odôvodnila tým, že manželstvo s odporcom bolo rozvedené a dňom právoplatnosti rozsudku o rozvode zaniklo aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Na súde momentálne prebieha konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom masu bezpodielového spoluvlastníctva tvorí okrem iného aj predmetný byt. Odporca sa z bytu odsťahoval ešte pred rozvodom. Navrhovateľka uviedla, že odporca aj po odsťahovaní pravidelne (aj dvakrát týždenne) chodil do predmetného bytu, nechával svietiť svetlá vo všetkých izbách, v zime nechával otvorené dvere a balkón. Od júna 2010 navrhovateľka využíva len jednu izbu, ktorú uzamkla. Odporca do tejto izby v čase od 27. - 31. júla 2011 v jej neprítomnosti násilím vnikol, poškodil dvere a zámok, izbu prehádzal a odcudzil z nej krištáľovú vázu a nové pánske oblečenie. Pre pocit bezpečia si dala navrhovateľka na izbu,

ktorú obýva, zámok a na vchodové dvere bezpečnostnú reťaz, čo však nepomohlo. Dňa 22. augusta 2011 cca o 14.00 hod. odporca prišiel do bytu, začal brať elektroniku a keď mu v tom chcela zabrániť, začal ju kopať do nôh a spôsobil jej tak modriny a reznú ranu na nohe. Bola na lekárskom ošetrení a podala aj trestné oznámenie, pričom polícia postúpila vec na priestupkové konanie, výsledok ktorého jej nebol známy. Dňa 27. decembra 2011 však odporca právnej zástupkyňi navrhovateľky emailom oznámil, že sa sťahuje naspäť do bytu, čo aj urobil a 12. januára 2012 sa ujal užívania obývačky. Situácia vyvrcholila v sobotu 31. marca 2012 o 9.35 hod., kedy odporca prišiel do bytu a vyfotil si ju, ako sedí v kuchyni. Navrhovateľka uviedla, že sa bojí, má strach, je napätá a nepokojná. Cíti sa slabá a ohrozená. Je presvedčená o tom, že odporca vzal televízor preto, aby doň vložil plošticu na sledovanie. Keď navrhovateľka telefonuje, telefón jej šuští, čo predtým nikdy nebolo a je názoru, že odporca ju určite sleduje. Uviedla, že vo veci samej sa mieni domáhať vylúčenia užívacieho práva odporcu k ich bytu samostatnou žalobou podľa § 705a Občianskeho zákonníka. Súd uviedol, že predpokladom pre nariadenie predbežného opatrenia je potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov alebo obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov alebo obava z ohrozenia výkonu rozhodnutia musí byť v konaní o nariadenie predbežného opatrenia aspoň osvedčená. Nariadenie predbežného opatrenia z dôvodu potreby dočasnej úpravy pomerov je prípustné a opodstatnené vtedy, ak sa tvrdí alebo osvedčí právny vzťah medzi účastníkmi, ak tieto vzťahy vyžadujú dočasnú úpravu, ak táto dočasná úprava je potrebná, ak sa v právnych vzťahoch medzi účastníkmi nevytvorí nenávratný stav a ak sa neprimeraným spôsobom nezasahuje do právnych vzťahov medzi účastníkmi. Nariadením predbežného opatrenia, ktorým sa účastníkovi zakáže vstupovať do bytu, sa sleduje ochrana práva na život a zdravie. Účastník, ktorému sa má zakázať vstupovať do bytu, v ktorom býva osoba blízka, musí byť vo vzťahu k nej dôvodne podozrivý z násillia. Navrhovateľka však neosvedčila nebezpečenstvo hroziacej ujmy a nepreukázala naliehavosť potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov spočívajúcu v nariadení predbežného opatrenia. K návrhu na jeho nariadenie navrhovateľka doložila lekárske potvrdenie z 22. augusta 2011, prehlásenie B. M. z kľúčovej služby zo 4. apríla 2012 o tom, že 26. marca 2012 odporca otváral dvere do izby, ktorú obývala v predmetnom byte a že zámok bol úmyselne poškodený tak, že ho nebolo možné otvoriť a stal sa nepoužiteľným. Ďalej doložila potvrdenie B. M. zo 4. apríla 2012 o tom, že 2. apríla 2012 sa na základe oslovenia navrhovateľky za prítomnosti dvoch príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky pozrel do predmetného bytu, v ktorom mala porozhadzované šaty a neporiadok a že keď sa vracal domov z obchodu, videl z domu vychádzať odporcu spolu s nejakým pánom, prehlásenie otca

navrhovateľky E. H. z 5. apríla 2012. K návrhu pripojila aj záznam o podaní oznámenia podľa § 59 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch z 5. apríla 2012 a potvrdenie o podaní oznámenia na odporcu z 5. apríla 2012. Navrhovateľka neosvedčila, že odporca je v súčasnosti vo vzťahu k nej dôvodne podozrivý z násilia, t.j. že jej bezprostredne hrozí ujma. Lekárske potvrdenie preukazuje násilné správanie odporcu v auguste 2011 a podľa záznamu Obvodného oddelenia Policajného zboru v Bratislave IV z 5. apríla 2012 navrhovateľka podala na odporcu oznámenie len vo veci poškodenia zámku na dverách do jej izby, a z dôvodu že ju bezdôvodne opakovane fotil na svoj mobilný telefón. Obava navrhovateľky (strach) bez ďalšieho nie je dôvodom na nariadenie predbežného opatrenia.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľky uznesením zo 17. mája 2012 sp. zn. 14 Co 220/2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že zakázal odporcovi vstupovať do bytu č. X., nachádzajúceho na X. poschodí bytového domu na ulici J.. Súd zároveň uložil navrhovateľke povinnosť podať návrh na začatie konania vo veci samej v zmysle § 705a Občianskeho zákonníka o vylúčenie odporcu z užívania bytu, v lehote 30 dní od nariadenia predbežného opatrenia. Rozhodnutie odôvodnil tým, že odvolanie navrhovateľky (ku ktorému doložila záznam Obvodného oddelenia Policajného zboru v Bratislave IV z 12. apríla 2012 o podaní trestného oznámenia na odporcu a lekársku správu z 12. apríla 2012) je dôvodné. Na základe predložených dôkazov dospel odvolací súd k záveru, že sú splnené podmienky na nariadenie navrhovaného predbežného opatrenia. Navrhovateľka predloženými listinnými dôkazmi a prehláseniami svedkov dostatočne preukázala pre potreby nariadenia predbežného opatrenia, že odporca sa voči nej dlhodobo dopúšťa psychického násilia spojeného s poškodzovaním jej výlučného alebo spoločného majetku (a v minulosti sa voči nej odporca dopustil aj fyzického násilia). V prípade neposkytnutia okamžitej ochrany navrhovateľke pred takýmto správaním odporcu, by mohli vzniknúť vážne a ťažko napravitelné následky. Keďže nariadené predbežné opatrenie v danom prípade súvisí s ochranou osôb pred násilím v spoločnom byte, súd obmedzil trvanie nariadeného predbežného opatrenia tým, že uložil navrhovateľke povinnosť v stanovenej 30 dňovej lehote podať proti odporcovi žalobný návrh podľa ustanovenia § 705a Občianskeho zákonníka.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal odporca dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2

písm. a/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom. Odvolací súd zaujal opačný názor ako súd prvého stupňa a to napriek skutočnosti, že návrh na vydanie predbežného opatrenia sa obmedzil výlučne na jednostranné tvrdenia navrhovateľky, ktoré neboli žiadnym relevantným spôsobom ani len osvedčené, nie to preukázané. Poukázal zároveň na to, že všetky konania, ktoré boli iniciované navrhovateľkou proti odporcovi skončili odložením veci, o čom si odporca nechal zo strany obvodného úradu vystaviť potvrdenie. Odporca sa žiadneho navrhovateľkou tvrdeného konania nedopustil a nebol dôvod na to, aby bol zo strany súdu takým výrazným spôsobom obmedzený na svojom vlastníckom práve. Navyiac navrhovateľkou tvrdené skutočnosti neodôvodňovali ani len akútnosť navrhovateľkou tvrdenej situácie, navrhovateľka oprela svoje tvrdenia o svoje vnútorné pocity a predstavy, nie o fakty či nebodaj dôkazy (alebo aspoň doklady osvedčujúce jej tvrdenia). Uviedol, že odvolací súd porušil zásadu dvojinštančnosti konania. Odňatie možnosti konať pred súdom videl aj v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, resp. v jeho nepreskúmateľnosti. Odôvodnenie odvolacieho súdu považuje za nepresvedčivé.

Navrhovateľka vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie odporcu považuje za nedôvodné a preto ho navrhla odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O.s.p.). V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej

stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Pretože je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré vykazuje znaky jedného z tých uznesení, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako uznesenie, na ktoré sa nevzťahuje § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. (uznesenie o predbežnom opatrení), je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporcu z § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania ako aj na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj

rozhodnutia vo veciach, v ktorých inak dovolanie nie je prípustné. Vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. namietané neboli a tieto nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal, že uznesenie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, resp. že je nepreskúmateľné a nepresvedčivé (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva

dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

Pred nariadením predbežného opatrenia nemusí byť nárok dokázaný, musí však byť aspoň osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokazovania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti), pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení predbežného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme predbežného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti účastníkov ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi.

V danej veci odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrhu navrhovateľky vyhovel a odporcovi zakázal vstupovať do predmetného bytu. Rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe predložených dôkazov (ktoré presne bližšie neuviedol) dospel odvolací súd k záveru, že sú splnené podmienky na nariadenie navrhovaného predbežného opatrenia.

Aplikácia predbežného opatrenia v zmysle § 76 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je veľmi aktuálnym a účinným prostriedkom preventívneho riešenia problematiky násillia. V jeho

prospech svedčí najmä to, že v dôsledku jeho uplatnenia – zákazu vstupovania násilnej osoby sa ohrozenej osobe poskytuje pomerne rýchla ochrana, vďaka ktorej nemusí ďalej zotrvať v spoločnom obydľí s násilnou osobou, ani nemusí opúšťať svoje obydlie, ak sa chce chrániť pred opätovnými útokmi násilnej osoby; nemusí žiť v strachu a obavách o svoj život a zdravie, a ani sa nemusí zaťažovať hľadaním náhradného ubytovania.

Po preskúmaní veci dovolací súd zistil nasledovné. V porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa (ktorý návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol), odvolací súd disponoval navyše iba dvomi ďalšími dôkazmi, a to : lekárskou správou a záznamom o podaní oznámenia OO PZ SR v Bratislave. Zo správy ošetrojúcej lekárky MUDr. L. M. z 26. augusta 2011 vyplýva, že navrhovateľka utrpela ľahké fyzické zranenie. Zo záznamu Obvodného oddelenia Policajného zboru Slovenskej republiky v Bratislave IV z 12. apríla 2012 vyplýva, že navrhovateľka 12. apríla 2012 oznámila príchod odporcu do predmetného bytu. Zistila totiž, že zámok je poškodený. Taktiež po príchode do bytu zistila, že v odpadkovom koši sa nachádzajú zubné kefky, pasta, uterák, osuška, spodné prádlo. Zo správy MUDr. M. O. z 12. apríla 2012 vyplýva, že lekárka u navrhovateľky konštatovala stresovú reakciu ako aj odporúčenie návštevy psychiatra za účelom zváženia dočasnej anxiolytickej liečby. Všetky ostatné v správe lekárky (aj v predchádzajúcej lekárskej správe) uvádzané skutočnosti boli uvedené ako subjektívne pocity navrhovateľky. Navrhovateľka okrem stresu žiadne ťažkosti nemala, odmietla ísť v čase vyšetrenia k psychiatrovi.

Hoci odvolací súd konštatoval, že v danom prípade sú splnené podmienky na vydanie predbežného opatrenia, svoje rozhodnutie v tomto smere nedostatočne odôvodnil. To, že súd zobral do úvahy subjektívne pocity navrhovateľky je z rozhodnutia zrejmé. Prečo však nevzal do úvahy to, že výsledok oznámení policajným orgánom navrhovateľky voči odporcovi súdu známy nebol, z rozhodnutia zrejmé však nie je. Ako vyplýva zo správy Obvodného úradu Bratislava zo 14. júna 2012 „priestupky voči osobe odporcu boli odložené, pretože došlé oznámenia neodôvodňovali začatie konania o priestupku alebo postúpenie veci podľa § 71 zákona o priestupkoch“. Dovolací súd má za to, že v danom prípade odvolací súd nedostatočne odôvodnil potrebu dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania. Predpokladom pre nariadenie predbežného opatrenia je potreba dočasnej úpravy vzťahov medzi účastníkmi. Musí ísť o stav, ktorý neznesie odklad. Je ale potrebné preukázať naliehavosť, potrebnosť dočasnej úpravy. Konštatovanie, že odporca sa voči navrhovateľke dlhodobo dopúšťa psychického násillia bez bližšieho zdôvodnenia je nepostačujúce. Z čoho

konkrétne tak súd vyvodil, zistiť z odôvodnenia rozhodnutia nemožno. To, že odporca navštevoval byt, ktorého je rovnako vlastníkom ako navrhovateľka, prípadne, že z bytu si odnášal veci alebo si fotil navrhovateľku nemožno v danom prípade považovať za psychické násilie. Rovnako nebolo preukázané, že by sa odporca v tomto čase dopúšťal voči navrhovateľke fyzického násilia. Nie je ďalej z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ani zrejmé, čo mal odvolací súd na mysli, keď uzavrel, že v prípade neposkytnutia okamžitej ochrany navrhovateľky pred odporcom by mohli vzniknúť vážne a ťažko napravitelné následky. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. októbra 2012

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová